

[Undervisningsministeren.]

Begrænsningerne op i Bemærkningerne, idet vi har følt, at man med Rette vil kunne spørge: Skal det nu fuldkommen flyde alt-sammen? Af den Grund har man i Bemærkningerne opstillet de Begrænsninger, inden for hvilke man ønsker der skal arbejdes.

Det ærede Medlem mente, at det næppe blev mange Seminarier, der gik ind i Forsøgene. Det kender det ærede Medlem sikkert langt bedre end jeg. Jeg beklager i og for sig, hvis det er rigtigt, og jeg synes, naar man ser paa Henvendelsen fra Kommissionen og tænker paa, hvad man paa dette Omraade ofte møder i Dagspressen, og paa den pædagogiske Støtte, Sagen faar, skulde man kunne haabe, at det blev ikke saa helt faa. Men selv om det kun bliver faa, vil jeg alligevel mene, at de faa, der gør denne Indsats, vil kunne indlægge sig varig Fortjeneste af deres Lands Kultur ved at bryde Isen inden for de pædagogiske Forsøg. Det er fuldkommen rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Svend Jørgensen sagde, at hvis det, man her forsøger, skal have nogen Værdi, maa Undervisningen gøres friere, og det siges da ogsaa i Lovforslaget, at Bemyndigelsen angaar Undervisningens Ordning.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at man samtidig maa ændre Eksamensformen, og det vil jeg ogsaa give ham Ret i. Jeg ved ikke, om man skulde forlange, at Eksamensbeviset for de Elever, der udgaar fra Seminarier, hvor man gaar i Gang med de nye Opgaver, skulde bilægges med noget. Det strider mod min Hovedtanke, som er, at de unge Mennesker skal have et Eksamensbevis ganskeligesom enhver anden Seminarist. Det synes jeg er væsentligt. Hvorfor skulde Modenhedsbevis ganske særligt gives her? Saa vilde jeg hellere have, at vi kom ind paa, at enhver Seminarist foruden sine Karakterer skulde have et Modenhedsbevis, men ikke specielt her.

Jeg har i det andet høje Ting gjort nøje Rede for den ganske overordentlige Despekt, jeg nærer for Karakterer, og sagt, at det er min Opfattelse, at der i dette Land drives en hartad usandsynlig Forgudelse af disse Talstørrelser. Jeg tør udtale mig om dette med en vis Sikkerhed, fordi jeg i saa mange Aar har været Lærer og ogsaa i en lang Aarrække har siddet som Censor ved Privatisternes Artium. Jeg kan forsikre, at den Bedømmelse, der sker gennem en Karakterskala, ikke kan anvendes som Udtryk for, hvad et Menneske virkelig rummer; der bliver et haabløst Misforhold mellem Bedømmelsens kvantitative Udtryk og den uendelige Variation af Kvalitet, som skal

bedømmes. Jeg erkender, at der gives visse Former for Prøver, f. Eks. Regneopgaver og Diktat, hvor man simpelt hen med en blaa Blyant kan angive, hvor daarlig eller hvor god Besvarelsen er. Man kan ved at sætte Streg under Regnefejl og under Stavefejl i en Diktat selvfølgelig opnaa at summere Fejlene sammen og indføre dem rent kvantitativt paa en Skala og sige: Denne Diktat var saa og saa daarlig, og denne var saa og saa god. I saadanne enkelte Tilfælde kan man sige, at en Karakterskala, der udtrykkes i Tal, kan give noget, der ligner en Bedømmelse, men en Bedømmelse af en Elevs Forstaaelse af et Fag som Historie eller Botanik eller en almindelig Vurdering af en Elevs Egnethed til at være Lærer kan ikke udtrykkes i en Talskala. Kvalitet lader sig ikke udtrykke i saa simple Talstørrelser. Ved Eksamensbedømmelsen ved de saakaldte Karakterer har man 3 Grundbedømmelser, nemlig den, der hedder „godt“, det vil sige at det kan passere, den der hedder „meget godt“, det er den, der er Hovedbedømmelsen, og endelig „udmærket godt“, naar man vil sige, at det er mere end det man egentlig kunde tænke sig, noget der fortjener at anerkendes, og andet er der i Virkeligheden ikke. Naar man hører en Elev, kan man sige, at man er bare lige tilfreds eller godt tilfreds eller udmærket tilfreds, men hvis man saa giver det en Talstørrelse og siger, at det ene skal være 4, det andet 5 og det tredje 6, eller hvad det nu bliver for Tal, saa opstaar der den ejendommelige Ting, at man kan sige, at det var ikke helt mg, og saa kan man sætte et Plus paa og faa Brøker ud af det, og naar man saa lægger Karaktererne sammen for alle de forskellige Fag, kan man faa Kvaliteten udtrykt med Decimalbrøker. Fra et pædagogisk Synspunkt er det meningsløst, men i Praksis viser det sig grinagtigt nok, at Folk virkelig tror paa det. Det er det, der er sket ved den Dyrkelse af Eksamensbeviser, at de forskellige Tal bliver præsenteret for en, og naar man nu oven i Købet ved Ordningen med Studenterlinien paa Seminarierne kan overføre Karakterer fra en helt anden Eksamen, som er taget Aar tilbage, og putte dem ind i Eksamensbeviset, saa synes jeg, at vi har naaet Toppen af Eksamensdyrkelse, af Dyrkelse af Eksamenstal og Karaktertal. Jeg har nævnt dette, fordi det, vi nu trænger til, er en virkelig Storm mod Overtroen paa disse Talstørrelser, saa vi i Stedet for kan faa den simple menneskelige Bedømmelse, der foretages ved hvert Eksamensbord, og det giver naturligvis en vis Vejledning.